

> Η καλλιτέχνις **Χαριτίνα Κυριάκου** παρουσιάζει στη νέα της ατομική έκθεση τα προσωπικά της πρόσωπα

Νιώθω σαν ηρωίδα του Αλμοδοβάρ, της λέω και ακόμη μόνο την κουζίνα της έχει προλάβει να μου δείξει. Τρελαινόμαι με τα χρώματα της, μπλε ερμαράκια με ψάρια ζωγραφισμένα, εκείνη τα ζωγράφισε ένα-ένα και οι τοίχοι κίτρινοι με κόκκινες ζωγραφισμένες γραμμές και τα πλακάκια στο πάτωμα,

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
στην **Ελένη Ξένου**

μου, και το ψυγείο γεμάτο από φωτογραφίες και παράξενα ραβασάκια, «είναι σαν παραμύθι το σπίτι σου», της λέω αμέσως μετά και εκείνη ήδη προχωράει προς το σαλόνι. Μια μικρή σόμπα πετρελαίου στο μέσο του χώρου- τις λατρεύει τις σόμπες πετρελαίου- και το μικρό καρεκλάκι, όπου κάθεται όταν

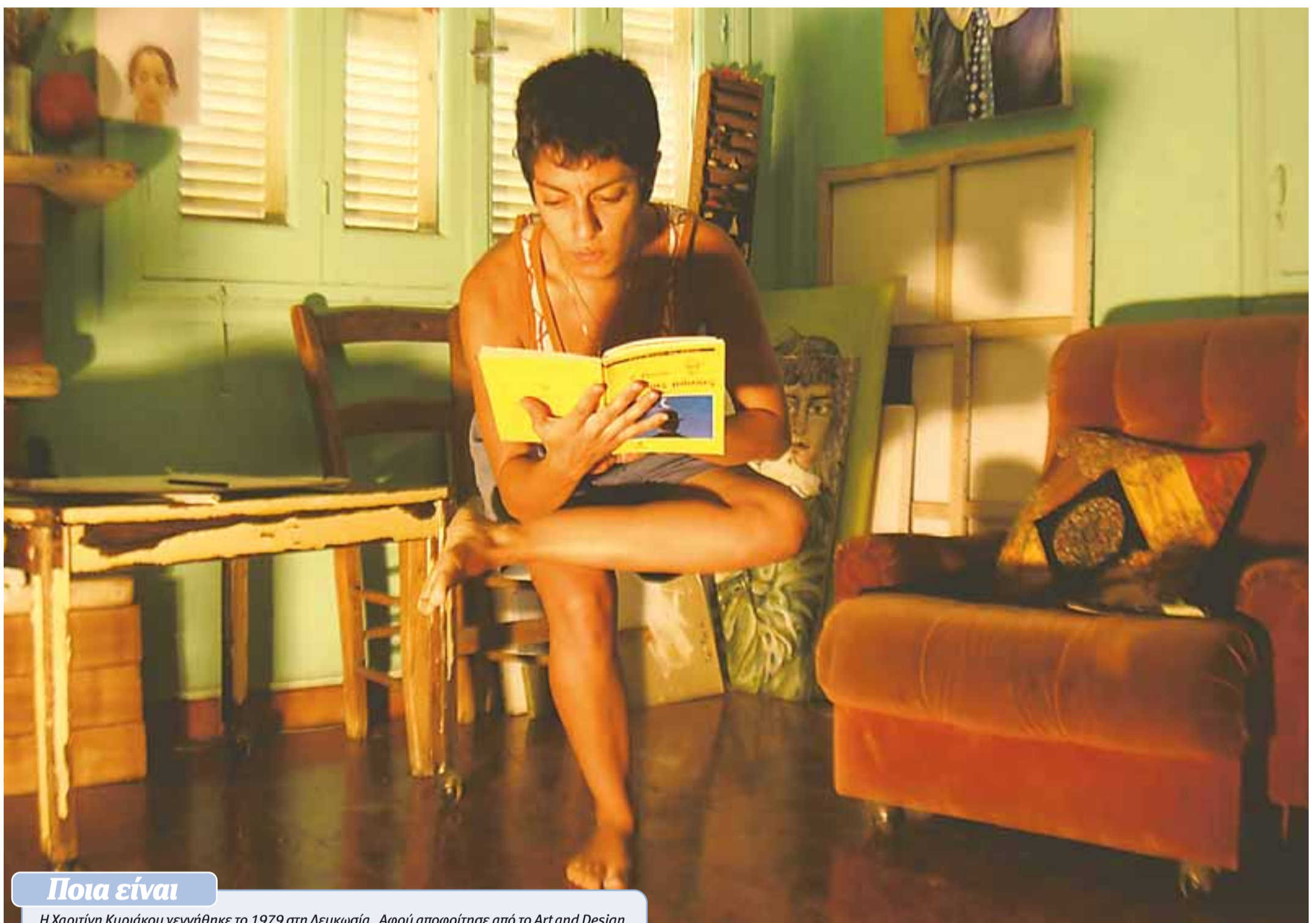
ζωγραφίζει- το έχω χρόνια, είναι το αγαπημένο μου, κάνει σχόλιο- και παραδίπλα ένα γυάλινο ντουλάπι γεμάτο μικροαντικείμενα, αντίκες-παιγνίδια και ένα γραφείο με τον υπολογιστή της και πιο πέρα το τελάρο της και τα πινέλα τακτοποιημένα και η βιβλιοθήκη έχειλη από βιβλία και βέβαια ο τεράστιος Λάκης (το σκυλί της) που απλώνει ράθυμα πάνω στον καναπέ. Δεν ξέρω πού να σταματήσω το βλέμμα μου, νιώθω πως πίσω από κάθε τι που υπάρχει γύρω μου, κρύβεται μια μικρή ή μεγάλη ιστορία, μα έτσι είναι η Χαριτίνα Κυριάκου... Με έναν ολόκληρο κόσμο δικό της που κάποτε τον ζωγραφίζει, κάποτε τον κάνει μουσική και άλλοτε μικρές φράσεις σε ένα ποίημα... Ένας κόσμος γεμάτος από ιστορίες που περιμένουν ένα χρώμα για να τις φανερώσει...

«Νιώθω λες και ζωγραφίζω την ψυχή ανθρώπου»

Εδώ μεγάλωσε. Αυτή είναι η γειτονιά της. Της αρέσει που κάνει βόλτα στους ίδιους δρόμους, της αρέσει που ξέρει τον μπακάλη, δεν είναι της αλλαγής που λέει καθώς μου φτιάχνει τσάι, θέλει την ασφάλεια του χώρου της, έτσι ήτανε από μικρή και παρότι πάντα μιλούσε για μακρινά ταξίδια, ποτέ δεν τα 'κανε, ίσως τελικά να μ'αρέσει να ταξιδεύω πιο πολύ μέσα από τους ανθρώπους, μου λέει και το λέει χαμηλόφωνα και μένα μου αρέσει που κάνουμε αυτή την αρχή. Ίσως γιατί συμφωνώ πως ο κάθε άνθρωπος είναι σαν ένα ταξίδι σε μια άλλη χώρα, ίσως και γιατί κοιτάω το πορτρέτο που έχει ζωγραφίσει τυπωμένο στην πρόσκληση της έκθεσής της και νιώθω πως η ευαισθησία που κρύβεται μέσα στο βλέμμα του, μαρτυρά πως η Χαριτίνα έχει διανύσει τα δικά της χιλιόμετρα στις γραμμές των προσώπων. Των προσωπικών της προσώπων. «Στ' αλήθεια νιώθεις πως όταν ζωγραφίζεις ένα πορτρέτο, είναι λες και ζωγραφίζεις την ψυχή ενός ανθρώπου;», τη ρωτώ, ενώ έχει ήδη αράξει πλάι στον Λάκη και του καϊδεύει τη μουσούδα. Ναι, έτσι είναι, απαντά, δεν ξέρει πώς να το περιγράψει με λόγια, μου μιλάει για τα μάτια, για τα χείλη, για τις γραμμές, για το ότι όλα αυτά φανερώνουν την ψυχή, την ενέργεια ενός ανθρώπου... Κάποτε διάβαζε ένα βιβλίο σχετικά, το 'χω κάπου δανείσει, μου λέει, αλλιώς θα στο 'δινω... «Και έτσι έμαθες να παρατηρείς τα πρόσωπα των ανθρώπων;», τη ρωτώ, όχι, απαντά, πάντα παρατηρούσε και πάντα ζωγράφιζε πορτρέτα, μόνο που τώρα φαίνεται πως ήτανε η στιγμή να τολμήσει μια έκθεση με προσωπογραφίες. Είναι πολύ δύσκολη η προσωπογραφία, μου εξηγεί, η ίδια πιστεύει πως εκεί φανερώνεται όλο το ταλέντο και η ευαισθησία ενός καλλιτέχνη και ύστερα που μου ομολογεί πως δεν ξέρει πώς θα αντιδρούσε αν ζωντανεύαν οι προσωπογραφίες που έχει ζωγραφίσει. Δεν ξέρω αν θα τους έκανα παρέα, μου λέει και χαμογελάει, τους αγαπώ αλλά κάποιον με φοβίζον, λέει μετά και παίρνει το σαρόνι της.

Όσο μεγαλώνουμε, χάνουμε το ένστικτό μας. Κλειδωνόμαστε και δεν μπορούμε να αφεθούμε στην ενέργεια ενός χώρου ή ενός ανθρώπου

Ποια είναι

Η Χαριτίνα Κυριάκου γεννήθηκε το 1979 στη Λευκωσία. Αφού αποφοίτησε από το Art and Design Foundation Course Centre, στα 18 της έφυγε για σπουδές στον κλάδο Fine Arts στο Πανεπιστήμιο Hertfordshire της Αγγλίας. Μετά από δύο χρόνια, βρέθηκε στην Αθήνα, όπου σπούδασε Μουσική Τεχνολογία στο ΙΕΚ Ακμή. Το 2001, με την επιστροφή της στην Κύπρο, παρουσίασε στο Καφεωδείο την πρώτη της ατομική έκθεση, με τίτλο «Θυλή» και κεντρικό θέμα το γυναικείο σώμα. Το 2009, πραγματοποίησε τη δεύτερη ατομική της έκθεση με τίτλο «Χαριτίνα» στην Γκαλερί 2. Το 2010, 13 έργα σε μολύβι αποτέλεσαν την τρίτη της έκθεση με τίτλο «Μίνες Μείνε». Κατά τη διάρκεια των δέκα αυτών χρόνων, έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές εκθέσεις. Ταυτόχρονα με τη ζωγραφική, εξελίσσει τη μουσική και τη συγγραφική της πορεία. Το 2006 κυκλοφόρησε το βιβλίο «Αφού Έρω», με δικά της ποιήματα που συνοδεύονται από επίσης δικά της σχέδια. Παράλληλα, λαμβάνει μέρος σε συναυλίες στο πλαίσιο των οποίων παρουσιάζει και δικά της τραγούδια, υπήρξε μέλος του συγκροτήματος «Τραυματίες Καναπέ», ενώ σύντομα θα κυκλοφορήσει δικά της τραγούδια στο διαδικτυο.

Καταπληκτικό, κάνω σχόλιο, για το τραγούδι της.

Σημειώνω μάλιστα ένα στίχο, που λέει πως «ό, τι ήτανε να πούμε το 'παμε»... Έχει μια ιδιαίτερη ευαισθησία, αυτή η ευαισθησία που χαρακτηρίζει τη δουλειά της είτε είναι πίνακας είτε ποίημα είτε μια μουσική. Είναι τελειομανής, παραδέχεται εκείνη όταν της λέω τα σχόλιά μου. Κάνει πολλές διορθώσεις μέχρι να αισθανθεί ότι τελειωσε ένα τραγούδι ή μπορεί και να πετάξει έναν πίνακα ακόμα και όταν είναι στο τέλος του αν νιώσει πως δεν την εκφράζει. Εστιάζει πάρα πολύ στη λεπτομέρεια, ναι, είμαι της λεπτομέρειας, ομολογεί και ύστερα σκάνεται απότομα για να μου φέρει το βιβλίο που έχει εκδώσει με τα ποιήματά της. Το βιβλίο είναι αλλιώς, λέει, είναι πιο πολύ αυτογνωστικό, εκεί βλέπεις τον εαυτό σου πιο καθαρά, δεν είναι έτσι, με ρωτάει, γνέφω καταφατικά και ύστερα διαβάζω ένα ποίμά της... «Αν δεν ζωγραφίσω τη μοναξιά μου, σε τίνος χρώμα να κωθώ»... Πώς είναι να ζεις μια απώλεια, τη ρωτώ, σε τόσο ευαίσθητη ηλικία, γιατί νιώθω πως όλος ο κόσμος της καθορίστηκε από αυτή την απώλεια. Συνειδητοποιείς πως δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο, μου λέει και πως πρέπει να ζεις και να απολαμβάνεις το τώρα, τη στιγμή. «Τα καταφέρνεις;», τη ρωτώ. Ναι, ζει τη στιγμή, μου λέει, δεν τη φοβάται, το παρελθόν το σκέφτεται αλλά δεν σπαταλά την ενέργειά της στο πριν, ούτε και το μέλλον την απασχολεί πάρα πολύ, θέλει να μπαίνει από τα λάθη της, να λέει τα συγγνώμη της και να ρουφά τις στιγμές που έρχονται στον δρόμο της.

info

Η έκθεση της Χαριτίνας Κυριάκου διαρκεί από τις 14 Δεκεμβρίου μέχρι τις 7 Ιανουαρίου και πραγματοποιείται στον πολυχώρο τέχνης Is Not A Gallery. (Οδούσσης 11 - εντός των τοιχών- 1017, Λευκωσία).

Δεν θέλει πολλά στην ζωή της για να περνάει καλά.

Τους ανθρώπους της, την τέχνη της και τις κίτρινές της σαγιονάρες... Γελώ με το τελευταίο και ζητώ εξηγήσεις. Πάντα φοράει σαγιονάρες, ακόμα και τον χειμώνα, δεν μπορεί να νιώθει τα πόδια της εγκλωβισμένα σε παπούτσια, θέλει να αισθάνεται πού πατάει, θέλει να νιώθει τις θερμότητες, μου το λέει και απορώ αλλά μ'αρέσει η παραδοχή της, τη βρίσκω ιδιαίτερη. Και ύστερα της κάνω σχόλιο πως η δουλειά της έχει έναν έντονο ερωτισμό, χαμογελάει, ναι, ερωτεύεται εύκολα, ερωτεύεται συχνά και είναι διαθέσιμη να μοιραστεί την ψυχή της. Δεν πρέπει να φοβάσαι, μου λέει και ύστερα δεν λέει τίποτα άλλο. Της αρέσουν οι εκδρομές, ίσως τελικά να κάνει ένα μεγάλο ταξίδι, μου ομολογεί, θέλει κάποια στιγμή να κάνει μια ταίνια, αυτό είναι το μεγαλύτερο όνειρό της σκέδιο, δεν ξέρει ποτέ, να γράφει και το σενάριο και τη μουσική, ίσως κάποτε να πραγματοποιήσει κι αυτό το όνειρο... Προς το παρόν όμως, θυμάται τα χρόνια που δούλεψε σαν γκαρσόνι και μου τα περιγράφει, εφτά χρόνια έκανε αυτή τη δουλειά, πολύτιμη εμπειρία, λέει, παρατηρεί τον κόσμο, έρχεται σε επαφή με διαφορετικούς ανθρώπους, κάποτε το πεθιμά, παραδέχεται... Συνήθως κουβαλά ένα τετράδιο μαζί της όπου πάει, εκεί γράφει τα δικά της, έχει καιρό να γράψει κάτι, μου ομολογεί, ίσως γιατί επικεντρώθηκε αυτή την περίοδο στη ζωγραφική και στα προσωπικά της πρόσωπα. Και ύστερα μου βάζει ακόμα ένα τραγούδι δικό της και ύστερα αρχίζουμε να μιλάμε για τα ταξίδια και για τους ανθρώπους και ύστερα χτυπάει το μπλε τηλεφώνη της, το σπκάνει και κάνουμε παύση και ύστερα φτιάχνει ακόμα ένα τσάι και κάπως έτσι κυλάει όλο το απόγευμα στο σπίτι της, σε ένα σπίτι που μοιάζει σαν παραμύθι με μια ζωγράφο, μουσικό και ποιήτρια που ξέρει να ανιχνεύει τις κρυμμένες ιστορίες... Τις δικές της και του κόσμου...

λέω και της αρέσει που χρησιμοποιώ αυτή τη λέξη. Παλιά, μου ομολογεί, είχε μπει να διαβάζει για ενέργειες, έκανε γιόγκα, έλεγε πως κάποτε σίγουρα θα πάει στην Ινδία, έκανε ακόμα και αυτό το τατουάζ ανάμεσα στα μάτια της που συμβολίζει το τρίτο μάτι. Με απασχολεί η ενέργεια, μου λέει και εννοεί πως την έχει υπόψη της όταν μπαίνει σε ένα χώρο, όταν γνωρίζει ένα καινούργιο πρόσωπο, όταν παρατηρεί γύρω της. Δεν είναι εύκολο να διακρίνεις την ενέργεια, κάνω σχόλιο, πρέπει να είσαι ανοικτή, συμπληρώνει εκείνη, δηλαδή να εμπιστεύεσαι το ένστικτό σου, εξηγεί. «Εσύ το εμπιστεύεσαι;», τη ρωτώ. Όσο μεγαλώνουμε, το χάνουμε, μου απαντά, το σκεπάζουμε με διάφορα, κλειδωνόμαστε, θέλει δουλειά να το ξαναβρούμε, θέλει να γίνεσαι και λίγο παρατηρητής του εαυτού σου και των άλλων ζεις. Εκείνη έχει αυτή την παρατηρητικότητα, παλιά, μου ομολογεί, ήταν πιο κοινωνική, πιο εξωστρεφής, αρ-

γότερα κλείστηκε στον εαυτό της και τώρα αισθάνεται πως βρίσκει ξανά μια ισορροπία. Κάτι πρέπει μέσα σου να σε τρώει, μου λέει, για να το βγάλεις στο τελάρο, εσένα τι σε τρώει, τη ρωτώ, μου λέει πως ακόμα και όταν νιώθει πάρα πολύ καλά, πάντα βαθιά μέσα της υπάρχει κάτι, δανείζεται ένα στίχο της Νικολακοπούλου για να μου το εξηγήσει, εκείνο που λέει πως ακόμα και στις πιο μεγάλες μας χαρές μας κυβερνά η λύπη. Μπορεί να νιώθω πάρα πολύ καλά, συμπληρώνει και πάλι την ώρα που κάνω ένα πορτρέτο βγαίνει το βλέμμα το θλιμμένο. Δεν ξέρω γιατί... Νιώθει πως η μουσική, η ζωγραφική ακόμα και η ποίηση είναι όλα αλληλένδετα μεταξύ τους, εκείνη στο καθένα βγάζει ένα διαφορετικό κομμάτι από τον κόσμο της, θέλεις να σου βάλω να ακούσεις ένα τραγούδι μου, μου λέει, και βέβαια θέλω, σπκάνεται, πάει στον υπολογιστή κι εγώ αλλοζω σελίδα στο σημειωματάριό μου.

Τα Προσωπικά της Πρόσωπα

ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ υπάρχουν καταγεγραμμένες πολλές μικρές ιστορίες, οι οποίες φανερώνουν ή κρύβουν εμπειρίες και βιώματα από την καθημερινότητα και μπ. Αυτές τις ιστορίες εξερευνά η Χαριτίνα Κυριάκου, στη νέα της έκθεση με τίτλο «Προσωπικά Μου Πρόσωπα», παρουσιάζοντας για πρώτη φορά δουλειά από προσωπογραφίες. «Οι γραμμές στο πρόσωπο του καθενός μας δεν είναι τυχαίες. Όταν ζωγραφίζω ένα πορτρέτο, νιώθω πως ζωγραφίζω την ψυχή ενός ανθρώπου». Η έκθεση εκφράζει την ανάγκη της δημιουργού να εξερευνήσει την ανθρώπινη ταυτότητα μέσα από τη συναναστροφή και την επαφή της με οικεία και μη πρόσωπα. Τα πορτρέτα της καθοδηγούνται από την ίδια την κίνηση του πινέλου και τις γραμμές που παίρνοντας τη

δική τους πορεία, δημιουργούν νέες φιγούρες. Η επιλογή της τεχνικής είναι συγκεκριμένη. Με φόντο ένα κολλάζ από χαρτομάντιλα (μια υπάρχουσα τεχνική την οποία δανείστηκε και εξέλιξε ώστε να μπορεί να την εφαρμόσει στη δική της δουλειά) δουλεύει πάνω σε μπλε χαρτί χρησιμοποιώντας υλικά όπως ακρυλικά, gouache, μολύβι και μελάνι. Αυτή η, τέταρτη κατά σειρά, ατομική έκθεση της Χαριτίνας Κυριάκου αποτελεί μια φυσική συνέχεια της κεντρικής ιδέας που πραγματεύεται ως καλλιτέχνης.

Μέσα από τη μουσική και τη ζωγραφική, εξερευνά τη διαμόρφωση του «εγώ», χρησιμοποιώντας διάφορες παραμέτρους και κοινωνικά πλαίσια όπως είναι ο θάνατος, ο έρωτας, η ζωή και η ομορφιά.